

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 20289

гр. София, 22.05.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
закрито заседание на 22.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

като разглежда дело номер **6160** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 166, ал. 4, във вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния
кодекс /АПК/.

Образувано е по искане на В. И. П., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица],
вх. А, чрез адв. В. З. за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на
принудителна административна мярка № GRAM 1600701/27.04.2026 г., издадена от полицейски
инспектор при отдел „Пътна полиция“ /ОПП/ към СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. 3)
ББ от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, с която е наложена ПАМ - временно отнемане на
СУМПС на водач до решаване въпроса за отговорността, но не за повече от 3 месеца.

С искането за спиране на предварителното изпълнение на горепосочената заповед се твърди, че
предварителното изпълнение на същата и отнемането на СУМПС на жалбоподателя му
причинява значителни и трудно поправими вреди, тъй като е възпрепятствано предвижването му
и невъзможността да упражнява трудовата си дейност и да организира нормалното си ежедневие.
Освен това намира, че предварителното изпълнение е несъразмерно и неоправдано. Иска се
спиране на предварителното изпълнение на заповедта до приключване на съдебното
производство.

Административен съд София-град, III отделение, 70 състав, като съобрази доводите в жалбата и
представените доказателства, намира следното:

По допустимостта:

Съдът намира искането за допустимо, съобразно разпоредбата на чл. 166, ал. 2 АПК, съгласно
която „при всяко положение на делото до влизането в сила на решението по искане на
оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение, допуснато с влязло в сила
разпореждане на органа, издал акта по чл. 60, ал. 1, ако то би могло да причини на оспорващия
значителна или трудно поправима вреда“. Искането е подадено от легитимирано лице – адресат
на оспорвания индивидуален административен акт, ведно с жалбата срещу същия.

По същество:

Разгледано по същество, искането е неоснователно.

Съгласно чл. 166, ал. 1 от АПК, оспорването спира изпълнението на административния акт. Според чл. 60, ал. 1 АПК в административния акт се включва разпореждане за предварителното му изпълнение, когато това се налага, за да се осигури животът или здравето на гражданите, да се защитят особено важни държавни или обществени интереси, при опасност, че може да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на акта или ако от закъснението на изпълнението може да последва значителна или трудно поправима вреда, или по искане на някоя от страните - в защита на особено важен неин интерес.

В случая предварителното изпълнение на заповедта е предвидено с нормативната разпоредба на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, съгласно която подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка. Съгласно ал. 4 на чл. 166 АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2. След като специалният закон, който разпорежда предварително изпълнение на ПАМ, не предвижда изрична забрана за съдебен контрол на това изпълнение, то следва съдът да провери дали са налице условията на чл. 166, ал. 2 от АПК. Тези условия са: 1. ако изпълнението би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда; 2. изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства. Следва да се посочи, че разпоредбата възлага доказателствената тежест на жалбоподателя, който следва да установи едновременно наличието на тези две предпоставки.

В конкретния случай от страна на жалбоподателя не се представят никакви доказателства, които да водят до извод за вероятност да настъпят за него значителни или трудно поправими вреди в правната му сфера. Наведени са твърдения, че налагането на ПАМ водело до невъзможност да „упражнява пълноценно правото си на свободно придвижване“, както и „да осъществява нормално трудовите си ангажименти“ не са подкрепени от доказателства.

В конкретния случай съдът приема, че допуснатото по силата на закона предварително изпълнение защитава обществен интерес, който изисква по републиканските пътища да се движат пътни превозни средства, регистрирани по надлежен ред. В тежест на жалбоподателя е да докаже наличие на негов интерес, противопоставим по значимост на конкретизирания по-горе обществен интерес. Липсата на каквито и да е доказателства относно трудовата дейност на оспорващия и необходимостта от придвижване с МПС навежда на извода за неоснователност на искането за спиране. Следва да се посочи, че необходимостта от придвижване в пространството не е сред изчерпателно изброените в нормата основания за спиране, тъй като сама по себе си не води до извод, че от предварителното изпълнение на заповедта ще последва за адресата значителна или трудно поправима вреда.

Защитата на жалбоподателя срещу предварителното изпълнение на заповедта се изразява в доводи за незаконосъобразността ѝ, тъй като не е извършил твърдяното нарушение. Не подлежат на преценка във връзка с настоящото производство по искането за спиране на предварителното изпълнение на акта основанията за законосъобразност на ЗППАМ по чл. 146 от АПК. Релевантните в случая основания са изчерпателно изброени в чл. 166, ал. 2 АПК.

Следва да се отбележи, че самият законодател е приел, че по подразбиране нарушенията на ЗДвП са от такъв характер, че излагат на риск особено важни държавни или обществени интереси, или забавяне на изпълнението им може да доведе до значителни или трудно поправими вреди, което е обусловило преценката му, че във всеки случай по отношение на ПАМ, наложени по този закон, следва да бъде допуснато предварително изпълнение на заповедта за налагането им.

В тази връзка жалбоподателят е този, който следва да докаже, че допускането на предварително изпълнение на административния акт би могло да причини на оспорващия значителна или трудно

поправима вреда, което в настоящия не се доказва.

Принудата, приложена със заповедта за прилагане на ПАМ, не е самоцелна, а се упражнява с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения – чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. С разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от АПК законодателят е въвел изискване субектите на административния процес да не вредят на държавата и обществото, нито на правата, свободите и законните интересите на други лица. В случая временното отнемане на СУМПС, е предприето като превантивна мярка с цел да бъдат защитени важни обществени интереси, в частност - правата и законните интереси на другите участници в движението по пътищата.

При горните изводи настоящият съдебен състав намира за недоказано, че предварителното изпълнение на заповедта е от естество да причини на жалбоподателя такива вреди, които по степен на важност да са от категорията на изброените в чл. 166, ал. 2 от АПК и да са противопоставими на защитените от чл. 60, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП обществени интереси и цели, следователно искането за спиране на изпълнението на обжалваната заповед се явява неоснователно и следва да се остави без уважение.

Така мотивиран, Административен съд, III отделение, 70 състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на В. И. П., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, чрез адв. В. З. за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM 1600701/27.04.2026 г., издадена от полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ /ОПП/ към СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. 3) ББ от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, с която е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС на водач до решаване въпроса за отговорността, но не за повече от 3 месеца.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да се обжалва с частна жалба пред Върховен административен съд на РБ в 7-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: